

ZESTIEN HECHTINGEN WAREN ER NODIG OM DE WOND IN SLOANS onderarm dicht te naaien.

Zestien draadjes die door haar huid waren getrokken door kundige handen in latex, terwijl de belofte 'Het komt goed, je bent nu veilig' werd gefluisterd. Hoe kon iemand dat nou weten?

Sloan herinnerde zich dat de pijn afzwakte tot een vervelend gezeur toen de artsen aan het werk gingen. Geduw en getrek, waarvan ze wist dat het pijn ging doen, pijn deed en pijn had gedaan. Vlak daarna werd alles een waas van sirenes, felle lampen en ziekenhuisgeur.

Zestien hechtingen hielden haar bij elkaar toen ze dat zelf niet meer kon.

'Sloan,' zei een stem ergens ver weg, alsof die van onder water kwam. Sloan negeerde het en keek naar de rimpelige roze lijn over haar arm. Ze volgde het litteken met haar vinger, met speciale aandacht voor het vreemde stukje omhoogkomende huid vlak bij haar pols. Haar moeder noemde het een moedervlek, maar Sloan had nog nooit een moedervlek gezien die er zo uitzag.

Maar wie zou het zeggen? Toen de familie Thomas haar op vierjarige

leeftijd adopteerde, zat die moedervlek er al, of wat het ook was. De maatschappelijk werkers konden er niets over vertellen en haar biologische ouders waren er allang niet meer. Eén polaroidfoto en een dringend gefluisterd 'vergeet niet wie je bent' waren het enige wat ze voor haar hadden achtergelaten.

Niemand wist iets en ze kon het aan niemand vragen.

'Sloan,' zei de stem weer.

Deze keer richtte Sloan haar aandacht op de vrouw die tegenover haar zat. 'Beth,' zei ze, op dezelfde fluistertoon als de therapeut. Als je haar dat tenminste kon noemen. Beth was een of andere newagehypnotherapeut-slash-helderziende die haar moeder had opgeduikeld toen Sloan weigerde met de artsen te praten naar wie ze door de maatschappelijk werker was gestuurd. Ze wist niet eens zeker of Beth wel een erkend therapeut was. Ze wist niet eens of hypnotherapeuten wel erkend kónden worden.

'Waar zat je net?' vroeg Beth, die heel erg haar best deed om haar gezicht in de plooi te houden. Beth probeerde altijd haar gezicht in de plooi te houden en het lukte bijna nooit. Sloan had nog nooit een therapeut gezien die zoveel zenuwtrekjes had, en ze had behoorlijk wat therapeuten gezien in die eerste weken na 'het incident'.

Sloan wierp haar haar standaard brutale glimlach toe. 'Hier, op deze stoel. Ik zat me af te vragen hoeveel ik nog van deze prachtige dag moet verspillen door hier bij jou in dit kantoor te zitten.'

Beth fronste. 'Was dat alles?'

'Moet er altijd meer achter zitten?'

Beth leunde naar achteren. 'Het zou wel helpen bij je herstel als er ten minste zo nu en dan meer achter zat.'

Haar herstel. Wat een grap. Welk herstel? Het voelde voor haar meer als aftellen. Ze hadden haar nu al een tijdlang bestudeerd, terwijl ze afwachtten. Afwachtten tot ze zou barsten. Tot ze zou instorten. Zodat ze iedereen zou vertellen wat ze aan die eerste politieagent had verteld. Wat

ze zich herinnerde. Hoe het was geweest. Wat ze had gezien. Ze wachtten tot ze de paar herinneringen aan die avond die ze nog bij elkaar kon schrapen op een presenteerblaadje aan hen zou geven, zodat zij ze konden ontleden alsof het een kikker bij biologieles was.

Haar ouders, Beth en alle therapeuten en goeroes die haar voor waren gegaan, beweerden allemaal dat ze haar wilden 'helpen verwerken' wat ze had meegemaakt. Ze wilden het begrijpen. Maar niemand kon het begrijpen, tenzij ze er zelf bij waren geweest. Sloan keek uit het raam naar Cherry's pick-uptruck die stond te glimmen in het septemberzonnetje. Alsof ze voelde dat Sloan keek, deed Cherry op dat moment het portier open en stapte ze uit. Haar lange bruine haar wapperde in de wind.

Sloan nam het beeld van het andere meisje in zich op. Haar hele lichaam ontspande toen de persoon van wie ze hield met haar armen over elkaar tegen de motorkap leunde. Cherry was veiligheid, warmte. Ze stelde geen vragen, omdat dat niet hoefde. Ze was erbij geweest toen het gebeurde, toen iedereen doodging behalve zij twee: de laatste twee meisjes.

Sloans verlies was Cherry's verlies. Sloans pijn was Cherry's pijn. Ze hadden geen therapeuten of politieagenten of ouders nodig die zich met hen bemoeiden; ze hadden genoeg aan elkaar.

'Je moet echt gaan praten over wat er is gebeurd. Ik kan je helpen.'

Sloan zuchtte. Niet dat ze Beth niet aardig vond, heus wel. Of dat ze dacht dat Beth geen goede bedoelingen had, die had ze wel. Maar ze zag het nut er gewoon niet van in. 'Helpen waarmee?' vroeg ze zacht.

'Je moeder zegt dat je nachtmerries erger worden. Daar zouden we mee kunnen beginnen. Een langere sessie waarin we proberen om de herinneringen waar je het meeste last van hebt te verwerken. Misschien kunnen we de scherpe randjes er een beetje af halen. Veel van mijn clienten hebben succes gehad met deze benadering, maar dan moet je wel meewerken. Ik kan het niet in mijn eentje doen.'

'Ik zal erover nadenken,' zei Sloan. Stilte.

Toen Beths telefoon een geluidje maakte om het einde van de sessie aan te geven, voelde ze opluchting. Eerlijk gezegd wist Sloan niet of ze wel 'de scherpe randjes' van haar herinneringen af wilde halen. Om ze te verwerken of met anderen te delen. Wat ze zich namelijk het duidelijkst herinnerde van die dag was niet de angst. Het was niet de geur van plakkerig, warm bloed, hoewel die walgelijk en zwaar in haar dromen bleef rondwaren. Het was ook niet de pijn van de snee in haar arm.

Nee.

Wat ze zich het duidelijkst herinnerde was liefde.

— 2 —

CHERRY TROK HET PORTIER AAN DE BESTUURDERSZIJDE AL OPEN voordat Sloan goed en wel de betonnen trap van de Smith Kliniek af was. In het gebouw zat een afdeling Spoedeisende Hulp, een masseur, vier lege ruimtes en natuurlijk Beth McGuinness, holistisch hypnotherapeut, gespecialiseerd in traumatherapie.

'Hoe was het bij de peut?' vroeg Cherry plagerig toen Sloan over de brede voorbank van de F-150 schoof.

Sloan wist helemaal niets van auto's en ze vermoedde dat Cherry er ook niets van wist, aangezien de deur aan de passagierskant al zo lang als ze elkaar kenden niet open kon. De pick-uptruck was van Cherry's vader geweest. Cherry's moeder had hem aan haar gegeven toen haar vader een paar jaar geleden was overleden. Sloan wist niet of het door sentiment of geldgebrek kwam dat ze er nog steeds in reed. Misschien een beetje van beide.

'Peuterig,' antwoordde Sloan.

'Ik snap niet dat je moeder erop staat dat je erheen blijft gaan.' Cherry schoof de pook naar 'drive' en reed langzaam van de parkeerplaats af.

Sloan vlocht haar vingers door die van Cherry en liet alle spanning

in haar lichaam los. 'Waarschijnlijk omdat mijn opstel over de zomervakantie anders "Ik overleefde een massamoord" zou heten,' zei Sloan. Met haar vrije hand maakte ze aanhalingstekens in de lucht. 'Je weet hoe erg ze het vindt.'

'Misschien moet zíj dan naar een therapeut, zodat ze ons eens een keertje met rust laat.'

Sloan vond het fijn dat Cherry het over 'ons' had. Tegenwoordig zag ze hen tweeën als één. Wat er gebeurd was, was niet iets wat Cherry of Sloan was overkomen, maar hun beiden, alsof ze door de gebeurtenis op het kamp aan elkaar vastgeklonken waren.

'O, dat doet ze ook, hoor,' zei Sloan. Ze verschoof op de voorbank. 'Ik weet vrij zeker dat het een idee van haar therapeut was dat ik naar een therapeut moest. Of misschien van haar goeroe. Ik weet niet meer precies met wie ze allemaal praat. Je zou haast denken dat zij degene was die weer in elkaar genaaid moest worden.'

Cherry maakte een *tsk*-geluidje. 'Klinkt als een samenzwering.'

'Ja, een samenzwering om mijn geestelijke gezondheid te beschermen.'

'Je weet dat ik er altijd ben om je te beschermen.' Cherry duwde haar borst vooruit terwijl ze dat zei en Sloan lachte naar haar.

'Ja, dat heb ik gemerkt tijdens dat hele "verstop Sloan voor de gemaskerde mannen met machetes"-verhaal.'

'O ja, had je het toen eindelijk door? Mooi zo.' Cherry lachte.

Dit was nieuw.

Die lichtheid, het geplaag, dat deden ze eerder niet. Het gebeurde pas sinds Cherry een paar dagen geleden met haar moeder in de stad was komen wonen. Nu was het alsof Sloan weer lucht kreeg. Alsof ze weer een reden had om te lachen.

Dat ze samen op Camp Money Springs zaten, was toeval geweest. Twee meiden die ieder aan een andere kant van de staat Virginia woonden en allebei op zoek waren geweest naar een leuk vakantiebaantje waarbij je

geen hamburgers hoefde te bakken of kleding hoefde te verkopen. Ze hadden allebei net eindexamen gedaan. Cherry was van plan om een tussenjaar te nemen om 'zichzelf te leren kennen' – oftewel: al haar vrienden door het hele land lastig te vallen door rond te reizen en bij hen te logeren. Sloan wilde alleen wat extra geld verdienen zodat ze een zakcentje had tijdens haar eerste jaar aan de universiteit van New York, waar ze in de herfst naartoe zou gaan.

Ze hadden vrijwel niets gemeen. Cherry hield van punk- en grungebands uit de jaren negentig; Sloan was fan van Olivia Rodrigo en Doja Cat. Cherry wist zeker dat ze zich geen zorgen hoefden te maken over de klimaatverandering omdat de natuur zichzelf zou genezen door mensen te laten uitsterven, zoals de dinosaurussen ook waren uitgestorven. Sloan vond dat ze voor de zekerheid toch maar allemaal metalen rietjes moesten gebruiken.

Eigenlijk zouden ze niet bij elkaar moeten passen, maar vanaf het eerste moment dat ze elkaar ontmoetten tijdens het verven van oude boten en onkruid wieden op de boogschietbaan om het kamp voor te bereiden op de zomer, wist Sloan dat ze voor elkaar bestemd waren. En tot haar vreugde vond het andere meisje dat ook.

Het lot, had Cherry het genoemd, terwijl ze bij het kampvuur slushpuppies dronken van platgeslagen ijsblokjes en goedkope limonade. Hun eerste kus smaakte naar suiker.

De tweede naar bloed.

'Is je moeder thuis?' vroeg Cherry.

Sloan schrok op. Ze raakte wel vaker zo diep in gedachten verzonken en dat was vooral handig na een sessie met Beth. Ook al praatte Sloan bijna niet, het was toch altijd vermoeiend. Alsof er dingen in haar hoofd omver werden gestoten waardoor alles een beetje door elkaar stond. Beth bleef maar drammen over dingen die Sloan zich niet kon herinneren, zoals de tijd tussen het moment waarop Cherry haar had gevonden en

voordat de politie er was. Die tijd was gewoon wég. Alsof haar hersenen het hadden gewist. Alsof het een onbeduidend detail was, zoals welke kleur sokken ze aanhad op haar eerste schooldag. Eerst was er angst, daarna niets, en daarna bloed in haar haar. Het voelde allemaal heel afstandelijk, zonder dat tussenstuk.

Zonder dat belangrijke stuk.

Cherry had haar natuurlijk bijgepraat; ze hadden het er al tientallen keren over gehad. En dat vond Sloan goed genoeg. Was het ook maar goed genoeg voor Beth. Sloan wist dat ze die nacht waarschijnlijk wel weer een nachtmerrie zou krijgen. Die kreeg ze namelijk elke keer nadat Beth in haar hoofd had zitten rommelen, op zoek naar de ontbrekende stukjes.

'Sloan,' vroeg Cherry opnieuw. 'Is je moeder thuis?'

'Ja.' Ze keek moeilijk. 'Ze wil dat ik straks meega naar Simons honkbalwedstrijd. Ze vindt dat we meer tijd met elkaar door moeten brengen als gezin.'

'Oké.' Cherry zuchtte. 'Het zou wel fijn zijn als Allison ten minste haar emotionele manipulatie even opzij kon zetten als je naar therapie bent geweest. Laat me raden, ze heeft je broertje ingezet om je te overtuigen?'

Sloan vond het leuk dat Cherry haar moeder Allison noemde. Soms deed ze het zelf ook, stiekem in haar hoofd, als ze alleen was met Cherry.

'Yep,' antwoordde Sloan. 'Ik kan moeilijk tegen haar ingaan als Simon erbij staat met zijn grote onschuldige ogen en de hele tijd "Ga alsjeblieft mee, Sloany" zegt.'

'Grappig dat "tijd met het gezin doorbrengen" eigenlijk gewoon betekent: "Cherry is niet uitgenodigd."'

Dat was inderdaad zo. Echt. Beiden wisten ze dat. Het was het nieuwste foefje van Allison om ze uit elkaar te drijven.

Eerder, toen ze nog ver bij elkaar vandaan woonden, had Sloans moeder een tijd ingesteld waarop ze thuis moest zijn, zelfs in de weekenden. Ze beweerde dat het was omdat ze Sloan in haar buurt wilde houden sinds

het incident; dat het gewoon toeval was dat er dan wél genoeg tijd was om naar Connor en Rachel te gaan, haar voormalige beste vrienden, maar dat er níét genoeg tijd was om helemaal naar Cherry's huis en terug te gaan.

'Je komt hier eerder overheen als je niet voortdurend wordt herinnerd aan wat je hebt meegemaakt,' had Allison tegen Sloan geschreeuwd, en ze kneep het kopje kalmerende kruidenthee in haar handen bijna fijn.

Blijkbaar moest Beth nog het een en ander aan het recept veranderen.

Gelukkig had Cherry de pick-uptruck en een moeder die zich niet overal mee bemoeide. Regelmatig klom Cherry 's nachts door Sloans slaapkamerraam, als een zwerfkat die er één keer eten had gekregen en nu steeds terugkwam voor meer.

Uiteindelijk gaf Allison het op en had ze aan Cherry gevraagd of ze 'op z'n minst door de voordeur binnen wilde komen'.

Het was veel beter nu Cherry dichtbij woonde, een paar straten verderop in plaats van een paar steden verderop. Nu hadden ze een heel jaar voor zich liggen en alle tijd, want Sloan had aan de universiteit laten weten dat ze haar inschrijving een jaar wilde uitstellen. Het zou een goed jaar worden, een reset, een frisse start. Zelfs de dozen die nog steeds achter in Cherry's auto lagen te wachten tot ze werden uitgeladen en bij elke bocht heen en weer schoven, leken iets hoopvols te hebben.

Als de rest van de wereld hen nou ook met rust liet…

Andere mensen waren verschrikkelijk, zelfs degenen met wie Sloan vroeger bevriend was geweest, of misschien voorál die personen. Ze praatten over Sloan en Cherry waar ze bij stonden. Of erger nog: ze wilden alle details horen over wat er was gebeurd terwijl ze tijdens de lunch werden uitgehoord. Ze begrepen niet dat de ervaring van Sloan en Cherry – soms was het niet helemaal duidelijk waar Sloan ophield en waar Cherry begon – alleen van hén was, en dat het niet een of ander kadaver was waar anderen als aasgieren in mochten pikken. Het was hun leven.

Zelfs Connor, Sloans beste vriend sinds de derde klas, had geprobeerd om een nieuwtje los te peuteren onder het mom van 'ik wil er voor je zijn, Sloan', maar Rachel, zijn vriendin, was de ergste van allemaal. Zij had tegen Sloan gezegd dat het 'nu maar een keer klaar moest zijn' omdat anderen 'er last van hadden'. Daarna had Sloan niet meer op haar appjes gereageerd. Ze had op niemands appjes meer gereageerd.

Hoe kon ze uitleggen dat ze zich had verstopt, terwijl het bloed van iemand anders een warme, plakkerige plas om haar haar vormde? Dat ze de geur er dagenlang niet uit kreeg, ook al zei haar moeder dat ze alleen de lavendelshampoo rook?

(Dat was nou een herinnering die haar hersenen wél hadden mogen wissen.)

'We zijn er bijna,' zei Cherry, alsof het haar net zoveel pijn deed om niet bij elkaar te zijn.

Maar dat was onmogelijk.

Sloan vervloekte het ritje naar huis, omdat het te kort was. Eén keer knipperen en het stukje vrijheid tussen Beths praktijk en de verplichte gezelligheid met het gezin was alweer voorbij.

Cherry zette de pick-uptruck op de oprit, maar liet de motor draaien. Ze had al snel geleerd dat ze zich soms maar beter kon neerleggen bij de regeltjes van Allison. Als ze die nu respecteerde, was er minder kans op ruzie als ze 's avonds Sloans kamer zou binnensluipen om bij haar in bed te kruipen.

'Zie ik je later?' vroeg Cherry.

'Dat is je geraden.' Sloan leunde naar voren voor een kus – lipgloss met aardbeiensmaak, haar favoriet – en kreeg meteen pijn in haar buik. Afscheidskussen waren rot, niet bij Cherry zijn was rot. Maar ze had geen keus. Toen ze over Cherry's schoot kroop, botsten hun tanden tegen elkaar bij de laatste kus. Daarna sprong ze uit de auto.

Sloan liep zwaaiend naar het huis en verdween door de voordeur. Ze

probeerde het ijzige, zware gevoel dat ze na het afscheid altijd in haar buik kreeg te negeren. Het was oké. Ze kon dit. Ze moest gewoon de komende momenten overleven.

Cherry's auto zou bij het honkbalveld staan, uit het zicht van haar moeder, wachtend, op haar passend vanuit de verte.

'Sloan?' riep haar moeder vanuit de keuken. 'Kom je eten?'

'Ik kom eraan,' riep ze opgewekt terug. Ze toverde een perfecte glimlach op haar gezicht.

Ze was oké.

Ze was oké.

– 3 –

De tandenborstel in haar hand voelde hard en zwaar. Haar vingers zaten er zo stevig omheen geklemd dat hij bijna brak, dat hij zou zijn gebroken, wel móést breken als ze ergens anders was geweest dan in deze droom.

Sloan wist dat het een droom was. Een nachtmerrie eigenlijk, hoewel ze wist dat de echte nachtmerrie pas zou beginnen als ze de deur van haar blokhut open zou doen. Dan zou ze het bloed zien dat in stroompjes door dezelfde geulen in het bos liep als waar de regen een dag eerder doorheen had gestroomd. Maar zo ver kwam ze nooit. Niet meer. Het was alsof haar gedachten achteruitgingen, de herinneringen van het eind tot het begin uitveegden en haar achterlieten met verwarrende flarden van halve herinneringen, zonder logische volgorde of context.

Maar de dromen kwamen elke keer terug. Elke nacht, als ze verstijfd in bed lag, beleefde ze die laatste momenten opnieuw, voordat de ellende begon, voordat ze die deur opendeed. Beth had gezegd dat ze het patroon misschien konden doorbreken, als Sloan de deur kon opendoen voordat de droom eindigde. Misschien zouden ze dan vooruitgang boeken. Of zoiets.

Toch hoopte Sloan dat vannacht, deze droom, deze nachtmerrie, die ene zou zijn.

Als ze dan toch die deur moest opendoen, deed ze dat liever wanneer zij het zelf wilde, in haar eigen bed, in plaats van op die grote stoel tegenover Beth.

Ze keek naar de tandenborstel in haar hand, keek naar het geschrokken gezicht dat haar in de spiegel aankeek en probeerde helemaal in zichzelf weg te kruipen. Zo diep dat het leek alsof ze verdronk. Tot ze zich één voelde met het lichaam dat in de spiegel keek, totdat haar verleden en heden waren samengesmolten tot één woord, één gedachte: nu.

Sloan was in de badkamer toen ze de eerste gil hoorde, dus de badkamer was altijd de plek waar ze begon, elke nacht opnieuw, gevangen als een rat in een val.

Ze had net haar roze gestreepte pyjama aangetrokken, omdat ze wist dat Cherry die het mooist vond, en ze had gewacht en gehoopt op een van die nachtelijke bezoekjes waarbij ze lange gesprekken voerden. Cherry had er een gewoonte van gemaakt om zomaar langs te komen en Sloan wilde er klaar voor zijn.

Zodoende stond ze in haar schattige pyjama met haar tandenborstel in de hand. Ze hadden eerder die dag gezoend en ze hoopte dat het weer zou gebeuren, maar dan wilde ze niet dat die tweede zoen naar oude knoflook-croutons zou smaken.

Vijf, vier, drie, twee, een…

De gil sneed door haar droom zoals hij toen door de nacht had gesneden.

Sloan had er eerst niet echt bij stilgestaan, totdat ze nog meer gegil hoorde. Totdat het gegil overging in huilen en smeken. Tot die harde klap, gevolgd door een nat, zompig geluid waarbij ze eerst dacht dat er een watermeloen werd opengespleten. Toen later bleek dat het de ingeslagen schedel van een van de andere kampbegeleiders was, kreeg ze het koud en warm tegelijk. Haar tanden deden pijn.

Er was iets mis.

Heel erg mis.